

Emoționantă, cu simț critic, lucidă, a fost intervenția actriței și profesoarei Olga Tudorache; după ce, în 1957, interpretase rolul Ioanei Boiu, reia, acum, în spectacolul de deschidere a stagiunii I.A.T.C., piesa *Suflete tari*, pe care a tradus-o scenic în viziunea unor noi relații între personaje (Matei Boiu — Șaru Sinești, Matei Bolu — Andrei Pietraru), și din punctul de vedere al respectării textului.

Dramaturgul și criticul Dumitru Solomon, în „Gelu Ruscanu — un personaj imposibil”, propune, într-un subtil eseu, o ipoteză de lectură din care rezultă că, deși din punct de vedere logic, juridic, psihologic, acțiunile personajului (publicarea scrisorii) nu se susțin, acesta, ilustrând în gradul cel mai înalt eroarea, este totmai din această cauză foarte dramatic.

Comunicările conf. univ. Ioana Mărgineanu și lectorului univ. Elisabeta Munteanu au în vedere, din perspective critic-informative diferite, două aspecte ale dramaturgiei lui Camil Petrescu, „Semnificații ale regiei interioare sau raportul dintre indicația scenică și textul dramatic” și, respectiv, „O ipostază a absolutului în teatrul lui Camil Petrescu — dragostea”. Într-o intervenție originală, dezbătută de informație, criticul teatral dr. Monica Săvulescu remarcă, în „A «vedea» idei — o continuă aspirație”, faptul că trăirea discordantă în raport cu propriile principii, la eroii lui Camil Petrescu, determină, prin „insertarea” lor în mediul de factură caragialescă, producerea aspirației, dar și a compromisului.

Destul de prolix, descifrând greu tema propusă, conf. univ. Eugen Nicoară a vorbit despre „*Suflete tari* sau elogiul elevatei ambiții”.

Contribuțiile studențești — Radu Băieșu și Dan Puric — au relevat aptitudinile critice și eseistice bazate pe lecturi serioase dintr-o operă dramatică și, respectiv, un sistem teoretic de mare dificultate.

Concluziile generale ale simpozionului, propuse de decanul Facultății de teatru, criticul și istoricul Ileana Berlogea, au evidențiat spiritul critic manifestat în simpozion, prin care contemporaneitatea operei camilpetresciene a câștigat noi valențe.

Ca o împlinire a manifestării, seara, Studioul de teatru al I.A.T.C. a prilejuit debutul clasei de actorie (anul IV) a profesoarei Olga Tudorache. Spectacolul respectă textul dramaturgului. Relațiile dintre personaje apar clar marcate, unele fiind puțin surprinzătoare. Remarcă jocul foarte elaborat, sensibil al interpretei Carmen Tănase (Ioana Bolu), și pe cel al lui Dan Bădărău (Matei Bolu-Dorcani). O anume lentoare a dinamicii scenice, cerută de accentuarea textului, devine oboseitoare în prima parte a spectacolului, pentru că, începând cu partea a doua și în final, tensiunea scenică să nu mai fie concuroasă de concentrarea actorilor asupra emiterii textului. Spectacolul este oricum o experiență deosebită, ținând cont de dificultatea piesei.

Marian POPESCU

TEATRUL DE PĂPUȘI

TEATRUL DE PĂPUȘI DIN BOTOȘANI

AVENTURILE UNEI MICI VRĂJITOARE

de Liviu Steciuc

Jucat nu numai la sediu, ci și la București, în sala Teatrului „Ion Creangă”, spectacolul poate marca o cotitură în activitatea unui colectiv care dădea unele semne de oboseală. Basmul transpus pe scenă ne vorbește despre o vrăjitoare adolescentă — numără doar 126 de primăveri — ce studiază uriașe tomuri de

specialitate. Înarmată cu serioase cunoștințe, îndrăznește să se prezinte la balul marilor vrăjitoare. Dar colegele de breaslă, mult mai vîrstnice, o consideră doar o ueenică și n-o primesc la recepția lor. Afrontul o hotărăște pe mica vrăjitoare nu numai să roadă mai departe cărțile, dar și să aplice, în viață, teoria învățată. În consecință, în timp ce marile vrăjitoare benchetuesc, dansează, fac „strip-tease”, într-o nemăpomenită noapte valpurgică, mica vrăjitoare face experiențe. Dar experiențele ei nu sînt decît fapte bune, mica vrăjitoare reabilitînd astfel, în ochii micilor spectatori, o „meserie rău famată”. Piesa se dovedește o alegorie, care vorbește despre fapta bună. Dar vorbește într-un limbaj metaforic, spiritual și fermecător.

Doi creatori brașoveni: plurivalentul păpușar care este Liviu Steciuc, experimentat cunosător al teatrului de anima-

ție și novator îndrăzneț — în calitate de autor al textului, regiei și ilustrației muzicale — și scenografa, mereu „altă”, Simó Enikő. Ajuțați de talentații păpușari botoșăneni Gabriela Nestorică, Sergiu Grigore, Alexandru Brumă, Veta Grigoruță, Maria Matei, Iuliu Bocoș. Din această conlucrare, a rezultat o demonstrație păpușărească de virtuozitate și ținută artistică. Se realizează o perfectă omogenitate, deși mijloacele artistice folosite și chiar metodele de animație sînt diverse. Atît păpușile pe mînă, cît și măștile manevrate printr-o tijă sînt minuite admirabil. Animația la forme dintre cele mai surprinzătoare: umbrela rămîne suspendată în aer, în timp ce posesorul ei pleacă

mai departe, măturile, vehicule de bază ale vrăjitoarelor, sînt propulsate de forțe nevăzute. Umorul coexistă cu poezia. Reușite depline sînt momentul balului, cu îndrăcitul dans al marilor vrăjitoare, superbul incendiu al măturilor, dialogul șăgalnic și poznaș dintre mica vrăjitoare și corb, sfetnicul ei, relațiile dintre magician și obiectele neînsușite.

Spectacolul interesează și încintă cele mai diferite categorii de spectatori.

Și nu greșim dacă afirmăm că, prin această producție artistică, teatrul botoșănean izbutește să se reafirme.

Sanda DIACONESCU

Constanța

Spectacol omagial Horia Lovinescu

La Constanța, pe malul mării căreia l-a purtat o iubire infinită, în mijlocul oamenilor care l-au admirat și respectat întotdeauna, dramaturgul Horia Lovinescu a fost evocat, la început de decembrie, de către Teatrul Dramatic din localitate.

De personalitatea scriitorului se leagă multe momente de bucurie artistică ale acestei instituții și ale spectatorilor dobrogeni, căci de la *Citadela sfărîmată* și pînă la *Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă*, timp de aproape trei decenii, cele mai multe dintre piesele sale s-au înscris în permanentă în repertoriul teatrului, unele dintre ele în premieră absolută. În interpretarea lor au excelat actori de renume, de la artiștii emeriți Mania Antonova, Constantin Morțun, Vasile Crețolu, Al. Critico pînă la Romel Stănciugel, regizorul Ion Diau, care l-a semnat debutul constănțean — din nefericire dispăruți și ei; iar spectacolul *Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă*, care a fost distins în Festivalul național „Cîntarea României” cu patru premii, a atins cu prilejul evocării cea de a 50-a reprezentație.

Horia Lovinescu a fost mereu prezent, și fizic și moral, în teatru, fiind în sală la mai toate premierele sale, a purtat adesea discuții cu spectatorii, împărțîndu-le din experiența sa de creație sau dezvoltînd, cu vasta sa erudiție și dintr-un unghi de vedere superior intelectual, teme de cultură națională și universală.

În seara zilei de 9 decembrie, cu prilejul unui spectacol omagial, l-au evocat personalitatea acad. Alex. Balaci — vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din R.S.R., prof. univ. dr. Horia Deleanu, criticul de teatru Valentin Silvestru și semnatarul acestor rînduri. A fost o seară în care, în fața unei săli pline de spectatori ce păstrează vie memoria marelui dramaturg, s-a vorbit despre locul distinct pe care el îl păstrează în literatură și în teatrul românesc, despre stîmă cu care este recunoscut și jucat peste hotare, despre felul în care problemele contemporaneității își găsesc reflectarea în filozofia și în modalitatea stilistică a operelor sale, despre excepționalul om, animator și conducător de teatru, despre dragostea lui permanentă pentru mare și pentru oamenii Dobrogei.

Actorii Teatrului „Nottara”, pe care l-a condus cu succes ani de-a rîndul, pînă în ultima clipă a vieții sale, s-au alăturat printr-o telegramă colegilor lor constănțeni în această primă evocare a unui dramaturg despre a cărui perenitate își vor spune cuvîntul și generațiile ce vor veni după noi.

Romeo PROFIT